

Derfor skal skatten på arbejdsindkomst ned, ikke mindst for de laveste indkomster.

For det andet er der behov for en kraftig forenkling af overførselsindkomsterne, som sikrer, at der aldrig kan opnås mere i offentlig overførselsindkomst end ved selv at tjene en arbejdsindkomst.

For det tredje vil vi stille krav om arbejde til gengæld for udbetaling af kontanthjælp. For det fjerde skal der være mere valgfrihed mellem offentlige og private løsninger af velfærdsopgaverne, og for det femte ønsker Venstre et opgør med forsørgerkulturen, samtidig med at vi bevarer den sociale tryghed.

Vi bør indbygge nogle mekanismer i systemet, som giver den bedre stillede del af befolkningen en tilskyndelse til at reducere brugen af de ydelser, som den strengt taget kunne klare sig uden. Efter Venstres opfattelse skal det være sådan, at de offentligt finansierede velfærdsydelser først og fremmest skal komme de svageste stillede grupper til gavn.

Se, helt rutinemæssigt har Socialdemokratiet afvist Venstres forslag med de sædvanlige påstande om, at forslagene er asociale, og at Venstre vil fange de ledige i en fattigdomsfælde, og hvad vi nu ellers har hørt. Vi kan fuldstændig afvise hele den kritik. Det er det modsatte, vi vil. Vi vil have de ledige ud af den forsørgelsesfælde, hvor de er fanget i dag. Og det var jo forstemmende at høre hr. Torben Lunds indlæg her i dag. Den helt sædvanlige melodi, kritik, surhed, afvisning af Venstres forslag uden at for-tælle, hvad det er, Socialdemokratiet selv vil.

Jeg kunne forstå, at hr. Torben Lund ikke brød sig om, at Venstre havde brugt udtrykket forsørgerkulturen i sit oplæg. Nu er hr. Torben Lund formodentlig opmærksom på, at det udtryk har vi jo lånt fra økonomiministeren, der meget kraftfuldt gjorde opmærksom på den fare, der ligger i en velfærdsstat, der udvikler sig til forsørgerkultur, fordi der så bliver for få midler at gøre gavn med over for de svage, der virkelig trænger til hjælp, og det er det, Venstre tager fat på med sit oplæg.

Hr. Torben Lund og Socialdemokratiet i det hele taget snakker bare udenom. De vil ingen reform, og for at bortlede opmærksomheden fra det vælger de at overfalde Venstre, og de vælger at stille fjendebilleder op.

Men reformer er nødvendige. Det er jo ikke et menneskeligt samfund, som støder hundredtusinder ud af arbejdslivet og dermed ud af arbejdsfællesskabet. Så i stedet for at kritisere

andres forslag burde Socialdemokratiet lægge sine egne forslag frem. Vi må stille spørgsmålet: Hvad vil Socialdemokratiet? Desværre er der jo nok udsigt til, at vi ikke får svar på det. For vi ved alle sammen, at Socialdemokratiet er splittet op på kryds og tværs og derfor handlingslammet.

Det har været et meget underholdende forår, hvad det angår. Først så kom Hilden og hackers. Det er lidt uklart, hvad de hackede sig ind på, men Hilden og hackers kom med et oplæg, som vakte meget furor, og som reaktion på det kom så Elise Pedersen med oplægget »Snart dages det«. Og endelig kom et såkaldt midtbanehold med et udspil, som hedder »Hjertet sidder til venstre, men magten i midten«.

Det sidste udspil fra dette her såkaldte midtbanehold er jo tankevækkende læsning. Det er hensynsløst ærligt i sit skruppelløse magtbegær. Bagmændene er klare over, at befolkningen er træt af den socialdemokratiske formynderstat, og vupti så opfinder de noget forlorent – noget forlorent, der dæmper smagen af socialisme.

For ganske vist sidder hjertet til venstre, men magten sidder i midten. Pyt med idealerne, Socialdemokratiet skal skaffe og Socialdemokratiet skal bevare magten for enhver pris. Så de laver sig om til et missionsløst teknokratparti i det håb at beholde ministertaburetterne nogle år endnu. Imens tårner problemerne sig op.

Vi har en regering, som sidder bare for at sidde. Den er for længst brændt ud. Det haster med en ny regering og en ny politik.

(Kort bemærkning).

Niels J. Langkilde (KF):

Hr. Torben Lund slap ikke godt fra sit gensvar på miljøområdet. Regeringens kurs er en kurs mod venstre, en kurs mod konfrontation, og det er nok en kurs, der er blevet lagt, gætter jeg på, for at holde den høje profil. Men regeringen er jo gået galt med konfrontationen, det har den gjort med vadehavsdebatten, og det gjorde den i Skjern Å-debatten. Derfor har regeringen været nødt til at lave fælles beretning med Venstre og De Konservative for Skjern Å, hvor vi har fået strikket noget rimelig fornuftigt sammen, der inddrager lokalbefolkningen.

Men påstanden om, at der er stemt mod det hele og alt er kaos, er altså heller ikke rigtig. Skovloven, ja, vi stemte mod elementer af skovloven, der sagde ekstra grønne afgifter. Det er ikke vores livret. Det stemmer vi imod. Skovskolen kunne vi blive enige om. Vi var enige om